

LA CAÇA FOTOGRÀFICA

Amb el present lliurament es compleixen tres anys d'aquesta secció d'*Instants de natura*, o sia, que n'heu sofert una bona dotzena. S'han tractat temes força diversos, incloent-hi les particularitats de cada estació, però no les diferents modalitats de la fotografia de natura. Tanmateix, en una –la macro– s'hi va aprofundir prou perquè se li van dedicar els quatre primers números. Així doncs, ara parlarem de l'especialitat de la caça fotogràfica. Malgrat el nom i la “persecució” que a vegades es fa dels animals, cal aclarir que és una...

n...CACERA INCRUENTA

La podríem definir com “la fotografia d'animals en llibertat de mida mitjana o grossa, en què la dificultat és acostar-nos-hi prou”. Es caracteritza per tot un seguit de tècniques, situacions i equipament.

L'estri més emblemàtic potser és el teleobjectiu, que tan sovint haurem vist en reportatges sobre el tema. És necessari perquè la seva gran distància focal comporta un angle de visió petit, el qual fa que captem una petita porció de l'escena. O sigui, que el subjecte ocupa una bona part del visor encara que estigui lluny.

Val a dir que convé que sigui d'alta qualitat, ja que la separació de les lents provoca una pèrdua de nitidesa de la imatge, cosa que es minimitza en els angulars, però s'incrementa en els teleobjectius. A més, no és estrany que calgui afegir-hi un teleconvertidor per incrementar la distància focal. Aleshores, per obtenir bones fotografies, seran decisives tant la qualitat de l'objectiu com la del teleconvertidor.

Una conseqüència de l'ús d'aquestes òptiques d'angle tan petit és que la vibració del cos de càmera en el moment de disparar i, sobretot, pel pols del fotògraf es multiplica, de manera que, si no volem que la foto ens surti moguda, haurem d'incrementar força la velocitat d'obtenció. I aquest fet condiciona fortament els procediments i particularitats de l'especialitat que tractem, els quals detallarem tot seguit.

Solen aprofitar-se les hores de més intensitat solar per a disposar de prou marge per a pujar la velocitat. A vegades, però, s'utilitza el flaix, com a font principal de nit o com a llum de suport de dia. Pel mateix motiu, la majoria de preses es fan amb el diafragma obert del tot, i són aconsellables els objectius més lluminosos possibles (número *f* més petit), tot i que això comporti disposar d'una profunditat de camp mínima.

Per contrarestar el problema de la foto moguda, l'ideal seria un trípode o, si no és possible, un monòpode i, en cas extrem, recolzar-se en qualsevol objecte del terreny. Si hem de disparar a pols, ja cal que ens estem ben quietos i subjectem fermament l'òptica amb una mà i el cos de càmera amb l'altra; si la situació ho permet, posarem un genoll a terra o, encara millor, ens estirarem del tot, convertint els nostres colzes en “peus de trípode”. Això ens permetrà disparar a una velocitat considerablement inferior a la que alguns llibres assenyalen com a mínima per a garantir una “foto quieta” (no moguda ni vibrada) i que és ni més ni menys que la indicada per la distància focal utilitzada (un tele de 500 mm necessitaria una velocitat de 500).

Una altra particularitat és l'ús de pel·lícules de sensibilitat mitjana. Sempre s'ha de fer servir el mínim ISO possible, però la necessitat de més velocitat sol condicionar els 100 ISO o més. Per sort, actualment moltes emulsions de 100 són de gran qualitat. Si us cal més sensibilitat, consulteu els “Instants” del número 37 (el de primavera de 2003), on es parla dels forçats.

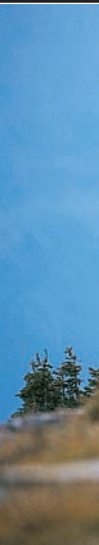
Hi ha altres requeriments, com l'autofocus, el motor, etc. però ja depenen de la modalitat de caça que es practiqui; la de seguiment, la d'aguait... que seran tractades en successius Mètodes.

n LES FOTOS

Encara que el teleobjectiu sigui l'estri més emblemàtic del caçador fotogràfic, també es poden fer fotos amb l'objectiu normal, com la inferior esquerra, que té l'avantatge de contemplar l'animal en tot el seu entorn natural, a part de permetre l'ús de trípode. Es tracta de l'isard o cabra de les Rocalloses, *Oreamnos americanus*, a Logan Pass: del parc nacional Glacier (EUA) al de Waterton (Canadà). La foto inferior dreta mostra l'altre extrem, ja que està feta amb un 1.000 mm col·locat sobre un monòpode, o sigui, amb molta més inestabilitat. Hi veiem el gegant pioc de Kori (*Ardeotis kori*) en un *vlei* (llacuna temporal) de Sud-àfrica.

Si no podem utilitzar cap element de suport, doncs, ens estirem al terra, on els nostres colzes faran de peus de trípode: així s'ha pres la fotografia grossa. Es va fer amb un 400 mm transformat en 800 per la inserció d'un teleconvertidor. Hi veiem un mascle de pioc caranegra (*Afrotis afro*) en el desert del Kalahari.

ALBERT MASÓ

© Albert Masó

El petit angle de visió dels teleobjectius obliga a utilitzar altes velocitats i això condiona fortament la caça fotogràfica: cal disposar de prou llum, diafragmes oberts, pel·lícules de sensibilitat mitjana, cercar un punt de suport...

© Albert Masó

© Albert Masó